

סבתא בישלה ספר

חנה כהן, גננת ומחנכת לשעבר, בת 61, השיקה ספר ילדים ראשון, ומקווה שכך תוכל להחזיר את האהבה למילה הכתובה ולדור הבא שגדל על ברכי הטכנולוגיה

רוטי ברמן < rutib@omer-media.co.il

"לא אשכח את פוליאנה". חנה כהן

נירה הראל, דתיה בן דור, שלומית כהן אסיף ועוד. למרות עידן המחשב והטכנולוגיה, שום דבר לא יכול להחליף את החיבור והמחשבה של ההורים או הסבתא ובילד סביב קריאת ספר. ההורים הצעירים כל כך עסוקים וטרודים לאורך היום אך עשר הדקות של קריאת ספר לפני השינה עבור הילד יכולות להפוך לחוויה מעשירה תרתי משמע.

אילו ספרים קראת כשהיית ילדה? "כילדה קראתי את כל החמישיות הסודיות והשביעיות הסודיות למיניהן, ולא אשכח גם את פוליאנה. להורי לא היה תקציב לקניית ספרים, אבל לא ויתרתי על מנוי בספרייה בשכונה אצל פנינה הספרנית. בלעתי ספרים עד השעות הקטנות של הלילה, עד שאמי כיבתה לי את האור. סופרות הילדים האהובות עלי הן שלומית כהן אסיף ונורית זרחי."

היום קונים ספרים? "הבעיה של הסופרים בימינו ידועה לכל. כשמוכרים ארבעה-חמישה ספרים ב-100 שקלים, לסופרות שכמותי אין שום רווח מהוצאת ספר לאור. רשתות הספרים לא משאירות לנו דבר. אבל אני כואבת יותר את ההתייחסות של הצעירים אל ספרים בכלל. ההשלכות הן השפה העברית הקלוקלת, העוני הלשוני, קיצור די מילים, שיבושי מילים. כל זמן שהילדים קטנים ומבקשים שיקריאו להם סיפור, העשירו את לשונם ואת עולם הדימוי שלהם."

שפת ילדים. "התיק תיקים של סבתא חנה"

"הבעיה של הסופרים בימינו ידועה לכל. כשמוכרים ארבעה, חמישה ספרים ב-100 שקלים, לסופרות שכמותי אין שום רווח מהוצאת ספר לאור. אבל אני כואבת יותר מהתייחסות הצעירים אל ספרים בכלל. ההשלכות הן השפה העברית הקלוקלת, העוני הלשוני, קיצור מילים ושיבושי מילים"

בשיכון ותיקים בנתניה. למדה בבית הספר אלומות ובתיכון בראילן ולימודי הוראה במכללת בית ברל. כיאה לבעלת עט חדה, היא גם מנהלת חשבון בפייסבוק, לשם הוסיפה את השם פוטנציאל, והיא מסבירה: "פוטנציאל היה שם של מרכז למידה שפיתחתי במרכז העיר לאחר שפרשתי מהעבודה, ולאחר שסגרתי, השם נשאר בפייסבוק, אבל הוא איננו מלווה אותי למקומות אחרים. שמי חנה כהן וזה שם נפוץ בפייסבוק, אז פוטנציאל מבדיל אותי מאחרים."

למה החלטת לכתוב ספר ילדים? "האהבה לספר מלווה אותי לאורך כל שנות עבודתי בחינוך. כגננת, בסוף שנת הלימודים הילדים קיבלו ממני ספר במתנה, כל שנה היה זה ספר משובח אחר. כסבתא אני משתדלת לחשוף את נכדי לספרים רבים, גם שירים, וכל ביקור שלי אצלם כולל קריאת ספר עד שהם מכירים אותו בעל פה. החל בפניה ברגשטיין, עומר הלל, לאה גולדברג, נורית זרחי,

נה כהן, גננת, מחנכת לגיל הרך, פרשה לפני שלוש שנים לאחר 35 שנות עבודה כמנהלת גן ילדים. הגן האחרון בו עבדה במשך 16 שנים היה בשדרות ניצה. לפני שבועיים יצא ספר הילדים הראשון שלה, "התיק תיקים של סבתא חנה", שמספר על סבתא חנה המבקרת את נכדיה ובכל פעם היא מגיעה עם תיק בצבע אחר. "הנכדים כבר יודעים לפי צבע התיק מה סבתא הביאה היום", היא אומרת, "יום אחד היא מגיעה ליום ההולדת של איתי עם תיק ענק, נוצץ וזוהר והנכדים מופתעים ומנסים לנחש מה בתיק. הספר נכתב בחריזה, במקצב ובשפה הקרובה לילדים, עם הרבה הומור, וזאת מתוך ניסיוני רב השנים בעבודה עם הילדים. מסביב לספר ניתן ליצור פעילויות שונות כמו המחזה, משחקי צבעים, חידות ומשחקי זיכרון. ברור שאני הסבתא חנה והנכדים הם נכרי, איתי ואלון."

היא כותבת מאז ילדותה ומי שנטע בה את הביטחון והתחושה שכתבתה ראויה וטובה היתה מורתה בבית הספר אלומות בשיכון ותיקים, שושנה לירן. לכן, היא אומרת, שלדעתה כל מורה צריך לעודד את תלמידיו שכותבים למגירה.

כהן פרסמה שני ספרי שירה העוסקים בחוויותיה האישיות: שיר שנוגע בעם, בפוליטיקה או בחוויה אישית. "אני כותבת כאשר משהו מטלטל אותי, או מרגש אותי. אני כותבת כאשר כואב לי מאוד או כשאני מאושרת מאוד. כתבתי על הכתובים בפנינו גוש קטיף, על השבץ של אריאל שרון, על ארץ ישראל שאני אוהבת, על הלידות שלי ועוד", היא אומרת. כהן, בת 61, אם לשתי בנות, נולדה

"לחרוז עידן המחשב והטכנולוגיה, שום דבר לא יכול להחליף את החוויה המשותפת של ההורים או הסבתא והילד סביב קריאת ספר. ההורים הצעירים כל כך עסוקים וטרודים לאורך היום, אך עשר הדקות של קריאת ספר לפני השינה עבור הילד יכולות להפוך לחוויה מעשירה"

צילום: ענמי